

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1377/2016
27.10.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из .., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ..., ЕЕ из ..., ЖЖ из ..., ЗЗ из ..., ИИ из ..., ЈЈ из ..., КК из ..., ЛЛ из ..., ЉЉ из ..., ММ из ..., НН из ..., ЊЊ из ..., ОО из ... и ПП из ..., које све заступа Милена Станаревић, адвокат из ..., против тужених РР из ..., коју заступа Лидија Марковић, адвокат из ... и Републике Србије – Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради дуга, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1309/14 од 03.09.2015. године, у седници већа одржаној 27.10.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1309/14 од 03.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 22506/12 од 10.04.2013. године, ставом првим изреке одбијен је приговор пресуђене ствари, истакнут од стране тужене РР из Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев и тужени су обавезани да тужиоцима на име законске затезне камате солидарно исплате износ од 419.041,68 динара, са законском затезном каматом почев од 15.11.2012. године, до коначне исплате. Ставом трећим изреке тужени су обавезани да тужиоцима солидарно накнаде парничне трошкове у износу од 60.360,00 динара, са законском затезном каматом почев од 10.04.2013. године, до исплате.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж 1309/14 од 03.09.2015. године, одбио као неосновану жалбу тужених и потврдио првостепену пресуду у погледу одлуке о приговору пресуђене ствари, садржане у ставу првом изреке првостепене пресуде, док је исту пресуду преиначио у погледу одлуке о главном захтеву, садржане у ставу другом изреке, тако што је тужбени захтев тужилаца којим је тражено да се тужени солидарно обавезу на исплату износа од 419.041,68 динара, са законском затезном каматом на наведени износ почев од 15.11.2012. године, одбијен као неоснован. Тужиоци су обавезани да туженој РР солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 58.770,00 динара, а туженој Републици Србији у износу од 25.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, као и из разлога прописаних одредбама члана 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), ради уједначавања судске праксе, новог тумачења права и разматрања правних питања од општег интереса.

Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној јер је, имајући у виду одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку и околност да је другостепени суд преиначио првостепену пресуду у погледу одлуке о главном захтеву, у конкретном случају дозвољена редовна ревизија. Посебна ревизија из члана 404. истог Закона је ванредно правно средство којим странке могу, под законом предвиђеним условима, побијати правноснажну пресуду која, према одредбама члана 403. ЗПП, иначе не би могла да се побија ревизијом, односно против које, према прописаном цензусу, врсти одлуке и предмету спора, као ни према одредбама посебног закона, ревизија иначе не би била дозвољена. Ради се о истоврсним правним лековима који се међусобно искључују, те нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној у ситуацији када, према општим правилима о дозвољености ревизије из члана 403. ЗПП, постоји могућност изјављивања редовне ревизије.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. истог Закона, Врховни касациони суд је оценио да ревизија није основана.

Према чињеничном стању утврђеном нижестепеним пресудама, тужиоцима су у правноснажно окончаној парници која је пред Првим општинским судом у Београду вођена под бројем П 5081/07 досуђени трошкови парничног поступка у износу од 875.800,00 динара. У тој парници тужиоци нису тражили камату на досуђени износ парничних трошкова. У поступку принудног извршења правноснажне пресуде Првог основног суда у Београду П 5081/07 од 28.05.2009. године, исправљене решењем истог суда П 5081/07 од 23.11.2009. године, као и решењем Првог основног суда у Београду П 53662/10 од 26.06.2012. године, тужени су дана 08.11.2012. године тужиоцима исплатили досуђени износ од 875.800,00 динара, а предмет тужбеног захтева у овом поступку је законска затезна камата на досуђени износ парничних трошкова у парници П 5081/07, обрачуната за период од 01.10.2009. године до 08.11.2012. године (када су трошкови исплаћени), и то у износу од 419.041,68 динара, са законском затезном каматом на наведени износ почев од дана подношења тужбе.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду, налазећи да тужиоци немају право на исплату законске затезне камате на износ трошкова парничног поступка који је тужиоцима досуђен у претходној парници, у ситуацији када такав захтев није постављен у парници у којој су ти трошкови настали.

Супротно наводима ревидента, другостепени суд правилно закључује да се законска затезна камата на досуђени износ трошкова парничног поступка може

тражити само у парници у којој су ти трошкови настали и не може бити предмет главног захтева посебне парнице. Према одребама члана 159. став 3. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.125/04, 111/09), важећег у време доношења пресуде Првог општинског суда у Београду П 5081/07, као и према одредбама члана 163. став 3. сада важећег Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11, 55/14), парнична странка је дужна да опредељен захтев по врсти и висини трошкова постави најкасније на последњем рочишту за главну расправу у поступку пред првостепеним судом, односно пре закључења расправе пред већем другостепеног суда, (осим ако се ради о доношењу одлуке без претходног расправљања, у ком случају је парнична странка дужна да захтев за накнаду парничних трошкова истакне у предлогу о коме суд мора да одлучи). Обавеза накнаде парничних трошкова је новчана обавеза, па поверилац (странка која је успела у спору) има право да на досуђени износ трошкова, у смислу члана 277. Закона о облигационим односима, потражује и законску затезну камату, али се о праву повериоца на законску затезну камату одлучује у парничном поступку у коме се ти трошкови досуђују, а не у посебном поступку. Уколико странка истовремено са захтевом за накнаду трошкова поступка не постави, односно не поднесе и захтев за исплату законске затезне камате на трошкове поступка, не може у посебној парници да тражи исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова у другој парници, од пресуђења до исплате. Следом наведеног, и по оцени Врховног касационог суда, захтев за исплату затезне камате на износ трошкова парничног поступка не може бити предмет посебног тужбеног захтева (парнице), док супротни наводи ревидента нису основани.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у питање правилност побијане другостепене одлуке, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку ревизију одбио као неосновану.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић